

I. EDITORIAL

COMPETENȚA DIRECȚIEI NAȚIONALE ANTICORUPȚIE, CADRUL LEGISLATIV ACTUAL ȘI CARACTERISTICI

Av. Elena HACH

În prezent, competența Direcției Naționale Anticorupție, în lumina art. 13 din O.U.G. nr. 43/2002, se prezintă astfel:

Faptele prevăzute de Legea nr. 78/2000:

a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o **pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 Eur ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 Eur**, aici fiind esențială valoarea pagubei sau valoarea sumei sau bunului care formează obiectul infracțiunii (criteriul este cel valoric raportat fie la paguba materială, fie la valoarea sumei sau bunului ce formează obiectul infracțiunii);

b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul **infracțiunii de corupție**, sunt comise de către: deputați; senatori; membrii din România ai Parlamentului European; membrul desemnat de România în Comisia Europeană; membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora; consilieri ai miniștrilor; judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale; ceilalți judecători și procurori; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia; Avocatul Poporului și adjuncții săi; consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale; consilierii de stat ai prim-ministrului; membrii și auditorii publici externi din cadrul Curții de Conturi a României și ai camerelor județene de conturi; guvernatorul, prim-viceguvernatorul și viceguvernatorii Băncii Naționale a României; președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței; ofițeri, amirali, generali și mareșali; ofițeri de poliție; președinții și vicepreședinții consiliilor județene; primarul general și viceprimarii municipiului București; primarii și viceprimarii sectoarelor municipiului București; primarii și viceprimarii municipiilor; consilieri județeni; prefecți

și subprefecți; **conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora**; avocați; comisarii Gărzii Financiare; personalul vamal; persoanele care dețin funcții de conducere, de la

* Articolul este rezultatul activității de cercetare din cadrul studiilor doctorale la Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Drept.

¹ Această categorie, a persoanelor cu funcții de conducere și control în cadrul autorităților publice locale, este distinctă în enumerare de aceea a primarilor și viceprimarilor. Potrivit Anexei 1 la Titlul III din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cuprinde **lista** funcțiilor publice:

I. Funcții publice generale:

1. secretar general al Guvernului și secretar general adjunct al Guvernului;
2. consilier de stat;
3. secretar general și secretar general adjunct din ministere și alte organe de specialitate ale administrației publice centrale;
4. prefect;
5. subprefect;
6. secretar general al prefecturii, secretar general al județului și al municipiului București;
7. director general din cadrul ministerelor și al celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale;
8. director general adjunct, director și director adjunct din aparatul ministerelor și al celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale;
9. **secretar al municipiului**, al sectorului municipiului București, **al orașului și comunei**;
10. **director** executiv și director executiv adjunct ai serviciilor publice descentralizate ale ministerelor și ale altor organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și în cadrul aparatului propriu al autorităților administrației publice locale;
11. **șef serviciu**;
12. **șef birou**;
13. expert, consilier, inspector, consilier juridic, auditor;
14. referent de specialitate;
15. referent.

II. Funcții publice specifice:

1. arhitect-șef;
2. inspector de concurență;
3. inspector vamal;
4. inspector de muncă;
5. controlor delegat;
6. comisar.

Primarul îndeplinește **o funcție de autoritate publică**. El este șeful administrației publice locale și al aparatului propriu de specialitate al autorităților administrației publice locale, pe care îl conduce și îl controlează. Ca atare, el nu este inclus în categoria persoanelor cu funcții de conducere și control **în cadrul** autorităților publice locale, fiind însăși autoritatea locală – în acest sens, D. Ciuncan, *Definirea categoriei de subiecți activi a persoanelor cu funcții de conducere și control în cadrul autorităților publice locale în sensul art. 13 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență nr. 43 din 4 aprilie 2002*, în Buletin documentar PNA nr. 3/2003.

director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și al societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare; persoanele prevăzute la art. 293 și 294 C. pen. (**competența este determinată de calitatea persoanelor, de funcțiile ocupate**).

Infrațiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție.

Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infrațiunile prevăzute la art. 246, 297 și 300 C. pen., dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 Eur

Prima teză a art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 43/2002 stabilește competența de efectuare a urmăririi penale Direcției Naționale Anticorupție pentru infrațiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, cu condiția ca paguba materială să fie mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 Eur și aceasta indiferent de calitatea persoanelor care le săvârșesc.

A doua teză a art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 43/2002 atribuie competența de efectuare a urmăririi penale Direcției Naționale Anticorupție pentru infrațiunile de corupție, atunci când, indiferent de calitatea persoanei, valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 Euro.

Este de observat că art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 43/2002, referindu-se la infrațiunile care sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție, operează cu două noțiuni distincte, respectiv „*infrațiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare*” și „*infrațiune de corupție*”.

Expresia „*infrațiune de corupție*” o regăsim și în art. 13 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 43/2002, normă care instituie o altă condiție în raport cu care se determină competența Direcției Naționale Anticorupție pentru infrațiunile de corupție, cea referitoare la calitatea persoanelor care săvârșesc astfel de infracțiuni și care, de asemenea, limitează competența structurii specializate doar la infrațiunile de mare corupție.

În continuarea examinării competenței Direcției, prin art. 13 alin. (3) din actul normativ mai sus menționat se stabilește că sunt de asemenea de competența Direcției Naționale Anticorupție infrațiunile prevăzute la art. 246, 297 și 300 C. pen., cu condiția ca paguba materială să fie mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 Eur.

Concluzionând, sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infrațiunile care, potrivit art. 13 din O.U.G. nr. 43/2002, sunt trecute în competența Direcției ca urmare a săvârșirii lor în condițiile prevăzute în acest articol sau la care acesta face trimitere.

Caracteristicile competenței Direcției Naționale Anticorupție

a. Este o formă **autonomă** de competență, distinctă de competența tradițională

Potrivit competenței **tradiționale**, organele de urmărire penală sunt competente după materie să efectueze acte de urmărire penală în toate cauzele în care sunt competente material instanțele judecătorești corespunzătoare sub aspect teritorial, la stabilirea competenței fiind avute în vedere dispozițiile art. 35-40 C. pr. pen.

Atribuțiile procurorilor, constituiți în parchete care funcționează pe lângă instanțele judecătorești, în cadrul Ministerului Public, în faza de urmărire penală, sunt reglementate de art. 63 C. pr. pen.

În cadrul *competenței* acestora, pe întreaga desfășurare a procesului penal, atribuțiile acestora sunt prevăzute de art. 55 alin. (3) C. pr. pen.:

- supraveghează sau efectuează urmărirea penală;
- sesizează judecătorul de drepturi și libertăți și instanța de judecată;
- exercită acțiunea penală;
- exercită acțiunea civilă în cazurile prevăzute de lege;
- încheie acordul de recunoaștere a vinovăției, în condițiile legii;
- formulează și exercită contestațiile și căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârilor judecătorești;
- îndeplinește orice altă atribuție prevăzută de lege.

Atribuțiile procurorului sunt subsumate rolului său constituțional, prevăzut în art. 131 alin. (1) din Legea fundamentală, conform căreia, procurorul „reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”.

Competența de a supraveghea, respectiv de a efectua urmărirea penală dau conținut *competenței* funcționale a procurorului, în timp ce forma subsidiară (implicită) a acesteia rezultă din posibilitatea exercitării funcției judiciare prevăzute de art. 3 alin. (5) C. pr. pen., și anume de a dispune cu privire la acte sau măsuri care restrâng drepturi și libertăți fundamentale, cu excepția actelor și măsurilor date în *competența* exclusivă a judecătorului de drepturi și libertăți.

În exercitarea acestei *competențe* subsidiare, poate dispune anumite măsuri preventive, potrivit art. 203 alin. (1) și (2) C. pr. pen., poate emite *mandat* de aducere, care implică și o restrângere a dreptului la libertate – art. 265 alin. (3) C. pr. pen., poate dispune o percheziție corporală sau a vehiculelor, potrivit art. 165 alin. (2) și art. 167 C. pr. pen., sau poate autoriza anumite măsuri de supraveghere tehnică, conform art. 141 C. pr. pen.

Competența funcțională a procurorului stabilește dreptul acestuia de a conduce și controla nemijlocit activitatea de urmărire penală a poliției judiciare și a organelor de cercetare penală speciale.

Potrivit art. 56 alin (6) C. pr. pen., competența materială a procurorului din afara direcției specializate este determinată de competența instanței care, potrivit legii, judecă în primă instanță cauza.

Competența **specială** a procurorului din cadrul DNA este o formă **autonomă** de competență care, la rândul ei, determină competența tribunalului de a judeca astfel de cauze sau a altor instanțe ierarhic superioare, în cazul unor calități speciale ale subiectului/subiectelor active ale infracțiunilor de corupție.

b. Competența specială a Direcției, ca formă **autonomă distinctă** de competența tradițională, stabilește **efectuarea obligatorie a urmăririi penale de către procurorul specializat**

Efectuarea obligatorie a urmăririi penale de către procuror, în cazurile prevăzute de lege, presupune obligația acestuia de a efectua toate actele de urmărire penală din cauza respectivă.

Potrivit art. 324 alin. (3) C. pr. pen., în cazul în care urmărirea penală se efectuează obligatoriu de către procuror, acesta poate delega, prin ordonanță, organele de cercetare penală (ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției) pentru efectuarea anumitor acte de urmărire, însă numai pentru acte procedurale, actele sau măsurile procesuale rămânând exclusiv în *competența sa*.

Spre deosebire de **competența tradițională**, unde atribuția principală este cea de a asigura **supravegherea actelor de cercetare penală**, activitatea de conducere și control a organelor de poliție judiciară, a organelor de cercetare penală speciale, în cazul **competenței speciale**, deci, în cazul direcției specializate, atribuția principală este **efectuarea urmăririi penale în mod obligatoriu, în toate cauzele stabilite în competență**. Efectuarea urmăririi penale este regula, spre deosebire de competența tradițională, delegarea efectuării actelor de urmărire penală fiind acceptată cu titlu de excepție, în favoarea organelor de poliție judiciară, în principal a celor detașați în cadrul DNA.

Procurorul specializat însărcinat cu efectuarea urmăririi penale în cauze de corupție are repartizați cel puțin **doi ofițeri de poliție judiciară**, ce lucrează exclusiv în cauzele repartizate procurorului, prin intermediul ordonanțelor de delegare.

Particularitățile activității desfășurate de ofițerii de poliție judiciară în cadrul DNA sunt date de următoarele elemente:

- ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea în cadrul secțiilor, serviciilor sau al altor compartimente de activitate, **fiind repartizați prin ordin al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție**;

- ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea **numai** în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, sub **autoritatea exclusivă** a procurorului șef al acestei direcții;

- ofițerii și agenții de poliție judiciară pot efectua numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii Direcției Naționale Anticorupție. Ofițerii și agenții de

poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control al procurorului;

- dispozițiile procurorilor din Direcția Națională Anticorupție sunt obligatorii pentru ofițerii de poliție judiciară, iar actele întocmite de ofițerii de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt efectuate în numele acestuia;

- detașarea ofițerilor și a agenților de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție se face, la propunerea nominală a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, prin ordin al ministrului administrației și internelor, iar numirea acestora în funcții se face prin ordin al procurorului șef al acestei direcții;

- ofițerii și agenții de poliție judiciară sunt detașați în interesul serviciului pe o perioadă de șase ani, cu posibilitatea prelungirii detașării în funcție, cu acordul acestora;

- ofițerii și agenții de poliție judiciară **nu pot primi de la organele ierarhic superioare nicio însărcinare;**

- ofițerii și agenții de poliție judiciară, pe perioada numirii în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru ofițerii de poliție și agenții de poliție;

- atribuțiile prevăzute de lege pentru ministrul administrației și internelor privind drepturile și răspunderile ce revin ofițerilor și agenților de poliție judiciară **se exercită de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție.** Atribuțiile privind acordarea gradelor profesionale pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară se exercită de ministrul administrației și internelor, la propunerea procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție.

Organele de poliție judiciară din cadrul DNA **au competența delimitată** de atribuțiile Direcției și **nicidecum competența comună de cercetare** pentru orice infracțiuni care nu sunt date prin lege în competența procurorului sau altor organe de cercetare speciale, înțelegând prin competența comună toate activitățile necesare pentru constatarea faptelor de ilicit penal și efectuarea actelor de cercetare penală în legătură cu acestea.

Organele de poliție judiciară din cadrul DNA pot efectua **doar acele acte dispuse de procurorii DNA**, desfășurându-și activitatea sub directa conducere, supraveghere și control a acestora, sub autoritatea exclusivă a procurorului șef al DNA.

Actele efectuate de aceștia sunt **acte de urmărire penală** și sunt efectuate în numele procurorului, fiind distincte și diferite nu numai de actele de cercetare efectuate de celelalte organe de poliție judiciară, dar și de actele de constatare, date în sarcina unor organe de constatare, conform art. 61-62 C. pr. pen.

Este lesne de înțeles că organele de poliție judiciară din cadrul direcției nu pot efectua toate actele de urmărire penală în cauzele repartizate procurorului titular.

Instrumentul prin care este dispusă efectuarea unora dintre actele de urmărire penală este ordonanța de delegare.

Într-o speță de competența Direcției, s-a ridicat problema absenței ordonanței de delegare în cazul efectuării anumitor acte de urmărire penală, în procedura de cameră preliminară. Concret, în cazul unui inculpat, lipsa ordonanței de delegare a efectuării unor acte de urmărire penală, iar apărătorul prezent și în faza de urmărire penală a ridicat problema nulității actelor efectuate fără acest cadru legal. Conform hotărârii judecătorului de cameră preliminară de la tribunal, cauza neavând elemente de competență personală de natură să atragă competența unei instanțe superioare, consecința constatării acestei lipse nu poate fi decât o nulitate relativă a actelor efectuate cu această deficiență, nulitate relativă care însă trebuie să determine și o vătămare, vătămare a unor drepturi sau interese ale inculpatului ce nu a putut fi constatată atât timp cât apărătorul a fost prezent și la efectuarea acestor acte de urmărire penală.

Efectuarea urmăririi penale de către procurorul specializat în mod obligatoriu este regula în cadrul competenței speciale, organul de urmărire penală fiind procurorul, care poate dispune organelor de poliție judiciară, izolat, dar numai prin ordonanță de delegare, efectuarea unor anumite acte de urmărire penală.

Regula este efectuarea acestor acte direct de procuror, chiar și în echipă cu organele de poliție judiciară.

Potrivit art. 5 alin. (5) din O.U.G. nr. 43/2002, ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea în cadrul secțiilor, serviciilor sau al altor compartimente de activitate, **fiind repartizați prin ordin al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, în fapt aceștia lucrând exclusiv cu un procuror DNA.**

Principalele atribuții ale procurorului specializat, potrivit competenței funcționale, spre deosebire de cele ale procurorului de la unitățile de parchet de ordinare, sunt, în primul rând:

- **efectuarea urmăririi penale**, în condițiile prevăzute în Codul de procedură penală, în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și în prezenta ordonanță de urgență, pentru infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 care sunt, potrivit art. 13, în competența Direcției Naționale Anticorupție și, apoi,

- **conducerea, supravegherea și controlul actelor de cercetare penală, efectuate din dispozițiile procurorului de către ofițerii de poliție judiciară aflați sub autoritatea exclusivă a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție;**

- **conducerea, supravegherea și controlul activităților de ordin tehnic ale urmăririi penale, efectuate de specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție;**

- sesizarea instanțelor judecătorești pentru luarea măsurilor prevăzute de lege și pentru judecarea cauzelor privind infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările ulterioare, care sunt, potrivit art. 13, în competența Direcției Naționale Anticorupție;

- participarea, în condițiile legii, la ședințele de judecată;

- exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile prevăzute de lege².

c. Competența **specială** a DNA **nu** se confundă cu forma de competență **excepțională**, determinată de împrejurări excepționale, ce presupune luarea unor cauze din competența obișnuită a organului judiciar și trecere lor, pe perioada stării excepționale, în competența unui alt organ judiciar, spre exemplu, pe perioada stării de asediu sau de război.

În primul rând, potrivit dispozițiilor constituționale, este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

În al doilea rând, competența specială a DNA este o formă specială de competență, care nu este însă limitată temporal, ci subzistă în mod obișnuit, zi de zi.

d. Competența specială a DNA **nu** înfrânge principiul legalității, reglementat de art. 2 C. pr. pen., potrivit căruia procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege

Competența DNA este reglementată prin **lege specială**, procurorul specializat fiind organul judiciar principal în investigarea cauzelor de corupție.

Astfel, este asigurată stricta legalitate a procedurilor penale, urmărirea penală în cauzele de corupție fiind **efectuată doar de organele judiciare prevăzute prin legea specială, și anume procurorul**.

Totodată, prin instituirea obligativității efectuării urmăririi penale de către procurorul DNA, **se potentează** funcția de urmărire penală, care în esență presupune acte superioare actelor de cercetare penală, printre care se numără evident actul de sesizare al instanței de judecată.

e. Competența specială a DNA este **distinctă și specifică** în raport cu cea a parchetelor ordinare

În primul rând, prioritară este **efectuarea urmăririi penale de către procuror**, în cazul DNA, pentru toate infracțiunile stabilite în competența sa, pe când, în cazul parchetelor ordinare, aceasta este stabilită expres doar în anumite cazuri,

² Art. 3 din O.U.G. nr. 43/2002.

prevăzute de Codul de procedură penală³ sau de legi speciale⁴, apreciate ca fiind cu un grad de pericol social ridicat, în cazul în care intervenția procurorului de la inițierea urmăririi penale este esențială.

În al doilea rând, competența specială a DNA este strict determinată de infracțiunile de corupție, infracțiunile în legătură cu infracțiunile de corupție și infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție, **deci de categorii de infracțiuni**, toate în legătură cu noțiunea de corupție activă și pasivă, corupția de drept public sau de drept privat, pe când, în cazul parchetelor ordinare, competența este generală, fiind stabilită în raport de competența materială a instanțelor de judecată, corespunzătoare sub aspect teritorial⁵.

Doar efectuarea urmăririi penale de către procuror în anumite cazuri este determinată de anumite infracțiuni, diferite prin obiectul juridic general și special, nicidecum grupate în aceeași categorie, cum este în cazul direcției specializate.

În al treilea rând, în cazul DNA, **competența teritorială este nelimitată**, deci acoperă întreg teritoriul țării, fiind astfel un organ de urmărire penală **central**, calitatea fiind justificată și prin prisma modului de organizare, și anume direcție în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, organ de urmărire penală central, pe când, în cazul parchetelor ordinare, competența teritorială este determinată strict de raza lor teritorială de competență corespunzătoare, competența funcționând în plan orizontal și fiind reglementată de criterii teritoriale⁶, în acest caz, regulile de competență teritorială fiind aplicate în mod egal organelor de urmărire penală și instanțelor judecătorești.

Competența de efectuare a urmăririi penale îi revine procurorului de la parchetul corespunzător instanței care, potrivit legii, judecă în primă instanță cauza, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel, competența parchetului fiind corespunzătoare instanței pe lângă care funcționează, regulă care cunoaște și derogări; astfel, potrivit art. 325 C. pr. pen, „procurorii din cadrul parchetului ierarhic superior pot prelua, în vederea efectuării sau supravegherii urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziția motivată a conducătorului parchetului ierarhic superior”, reglementare existentă și în vechiul Cod de procedură penală [art. 209 alin. (4)¹].

³ Art. 56 alin. (3) – Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror:

- a) în cazul infracțiunilor pentru care competența de judecată în primă instanță aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel;
- b) în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 188-191, art. 257, 277, art. 279-283 și art. 289-294 C. pen.;
- c) în cazul infracțiunilor săvârșite cu intenție depășită, care au avut ca urmare moartea unei persoane;

(4) Urmărirea penală în cazul infracțiunilor săvârșite de militari se efectuează, în mod obligatoriu, de procurorul militar.

⁴ Legea nr. 56/1997, O.U.G. nr. 78/2016.

⁵ Art. 35-40 C. pr. pen.

⁶ Gh. Mateuș, *Procedură penală. Partea generală*, Ed. Universul Juridic, București, 2019, p. 350.

Dispozițiile art. 209 alin. (4¹) C. pr. pen. din 1968, potrivit cărora procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare puteau prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziția conducătorului parchetului ierarhic superior, când:

a) imparțialitatea procurorilor putea fi știrbită din cauza împrejurărilor cauzei, dușmăniilor locale sau calității părților;

b) una dintre părți avea o rudă sau un afin până la gradul patru inclusiv printre procurorii ori grefierii parchetului sau judecătorii, asistenții judiciari ori grefierii instanței;

c) exista pericolul de tulburare a ordinii publice;

d) urmărirea penală era împiedicată sau îngreunată din cauza complexității cauzei ori a altor împrejurări obiective, cu acordul procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, **au fost declarate neconstituționale prin Decizia CCR nr. 1058 din 14 noiembrie 2007.**

În al patrulea rând, în ceea ce privește **competența de urmărire penală a infracțiunilor săvârșite pe teritoriul României**, reiterăm că aceasta se stabilește în funcție de mai multe criterii apreciate succesiv, și anume locul săvârșirii infracțiunii, locul în care a fost prins suspectul sau inculpatul, locuința suspectului sau inculpatului persoană fizică ori, după caz, sediul inculpatului persoană juridică, la momentul la care a săvârșit fapta, locuința sau, după caz, sediul persoanei vătămate⁷.

⁷ Art. 41 C. pr. pen. – (2) *Prin locul săvârșirii infracțiunii se înțelege locul unde s-a desfășurat activitatea infracțională, în totul sau în parte, ori locul unde s-a produs urmarea acesteia.*

(3) *În cazul în care, potrivit alin. (2), o infracțiune a fost săvârșită în circumscripția mai multor instanțe, oricare dintre acestea este competentă să o judece.*

(4) *Când niciunul dintre locurile prevăzute la alin. (1) nu este cunoscut sau când sunt sesizate succesiv două sau mai multe instanțe dintre cele prevăzute la alin. (1), competența revine instanței mai întâi sesizate.*

(5) *Ordinea de prioritate prevăzută la alin. (1) se aplică în cazul în care două sau mai multe instanțe sunt sesizate simultan ori urmărirea penală s-a efectuat cu nerespectarea acestei ordini.*

(6) *Infracțiunea săvârșită pe o navă sub pavilion românesc este de competența instanței în a cărei circumscripție se află primul port român în care ancorează nava, în afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.*

(7) *Infracțiunea săvârșită pe o aeronavă înmatriculată în România este de competența instanței în a cărei circumscripție se află primul loc de aterizare pe teritoriul român.*

(8) *Dacă nava nu ancorează într-un port român sau dacă aeronava nu aterizează pe teritoriul român, iar competența nu se poate determina potrivit alin. (1), competența este cea prevăzută la alin. (4).*

Art. 42 – Competența pentru infracțiunile săvârșite în afara teritoriului României

(1) *Infracțiunile săvârșite în afara teritoriului României se judecă de către instanțele în a căror circumscripție se află locuința suspectului sau inculpatului persoană fizică ori, după caz, sediul inculpatului persoană juridică.*

(2) *Dacă inculpatul nu locuiește sau, după caz, nu are sediul în România, iar infracțiunea este de competența judecătoriei, aceasta se judecă de Judecătoria Sectorului 2 București, iar în celelalte cazuri, de instanța competentă după materie ori după calitatea persoanei din municipiul București, în afară de cazul când prin lege se dispune altfel.*

Organizarea **funcțională** a Direcției Naționale Anticorupție este reglementată prin Regulamentul de ordine interioară, adoptat prin Ordinul nr 1643 din 15 mai 2015, emis de ministrul justiției, iar potrivit acestuia, structura teritorială a Direcției Naționale Anticorupție este constituită din **14 servicii** teritoriale, care au sediile în localitățile de reședință ale parchetelor de pe lângă curțile de apel, având aceeași circumscripție teritorială; Serviciul teritorial Cluj are în structură un birou teritorial, cu sediul în municipiul Baia Mare.

Structura teritorială exercită în mod corespunzător atribuțiile Direcției Naționale Anticorupție, prevăzute la art. 3 din O.U.G. nr. 43/2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, și duce la îndeplinire ordinele și dispozițiile procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, urmând astfel ca, în funcție de acest mod de organizare și de criteriile stabilite de art. 41 C. pr. pen. și următoarele, să fie stabilită competența teritorială pentru investigarea cauzelor de corupție⁸.

Nerespectarea criteriile de competență teritorială în cazul Direcției Naționale Anticorupție nu atrage sancțiunea nulității relative, cum este în cazul încălcării competenței teritoriale de către parchetele ordinare, întrucât competența teritorială este nelimitată, toate serviciile teritoriale, inclusiv structura centrală, au competența de a efectua urmărirea penală a infracțiunilor strict delimitate, indiferent de criteriile mai sus enunțate⁹.

(3) Infracțiunea săvârșită pe o navă este de competența instanței în a cărei circumscripție se află primul port român în care ancorează nava, în afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.

(4) Infracțiunea săvârșită pe o aeronavă este de competența instanței în a cărei circumscripție se află primul loc de aterizare pe teritoriul român.

(5) Dacă nava nu ancorează într-un port român sau dacă aeronava nu aterizează pe teritoriul român, competența este cea prevăzută la alin. (1) și (2), în afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.

⁸ Art. 63 - Dispoziții comune

(1) Dispozițiile prevăzute la art. 41-46 și 48 se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale.

(2) Prevederile art. 44 alin. (2) nu se aplică în faza de urmărire penală.

(3) Urmărirea penală a infracțiunilor săvârșite în condițiile prevăzute la art. 41 se efectuează de către organul de urmărire penală din circumscripția instanței competente să judece cauza, dacă legea nu dispune altfel.

⁹ ÎCCJ, s. pen., dosar nr. 1132/45/2011, dec. nr. 3579 din 15 noiembrie 2013, publicată în arhiva instanței: „Înalta Curte constată că instanța de fond a dat valoare și putere de lege nepermisă unui ordin de aplicare a Regulamentului de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție, fără a ține seama însă de dispozițiile absolut clare și explicite ale Ordonanței nr. 43/2002, act normativ adoptat printr-o lege, în raport cu Ordinul de aplicare a regulamentului de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție (care are valoare de act administrativ) și care arată clar și neechivoc, în art. 1 alin. (1) din Ordonanța nr. 43/2002, că Direcția Națională Anticorupție are sediul în municipiul București și își exercită atribuțiile pe întreg teritoriul României prin procurori specializați în combaterea infracțiunilor de corupție, iar din aceste dispoziții, precum și din întreaga Ordonanță nr. 43/2002 și din Legea nr. 78/2000 rezultă că procurorii Direcției Naționale Anticorupție au aceeași competență pe întreg teritoriul României, sunt procurori specializați cu grad de parchet general, funcționând în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, împărțirea teritorială fiind doar o chestiune administrativă și internă de organizare a Direcției Naționale Anticorupție.

Repartizarea cauzelor pe criteriul modului de organizare al direcției nu are decât scopul de a asigura fluența actelor de urmărire penală, precum și operativitatea efectuării acestora.

În cazul în care un serviciu teritorial al DNA este investit cu o cauză de corupție, sesizarea instanței urmează însă regulile aplicabile în materia competenței teritoriale¹⁰.

Analiza coroborată a tuturor actelor normative care-i reglementează funcționarea relevă, așadar, neechivoc că Direcția Națională Anticorupție este o structură unitară, care-și desfășoară activitatea prin serviciile sale teritoriale, care au implicit competență și în cazul infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, și nu poate fi admisă motivarea că sunt înfrânte regulile generale de competență între serviciile aceleiași structuri, care să atragă incidența dispozițiilor art. 192 alin. (2) C. pr. pen. raportat la art. 332 C. pr. pen.”.

Pe fond, în speță, Curtea a constatat că urmărirea penală a fost efectuată de DNA – Serviciul Teritorial Iași, fără ca acesta să fi primit vreo delegare din partea Serviciului de combatere a infracțiunilor de corupție împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene din cadrul Secției de combatere a corupției, care, la rândul său, face parte din Structura centrală a DNA, în vederea efectuării urmăririi penale în ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, așa cum se stipulează la art. 135 C. pr. pen.

Curtea nu a îmbrățișat punctul de vedere al parchetului, conform căruia competența serviciului teritorial este dată de prevederile art. 104 din Ordinul nr. 2184/C/2006, potrivit cărora: „Serviciile și birourile teritoriale exercită în mod corespunzător atribuțiile Direcției Naționale Anticorupție, prevăzute la art. 3 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu modificările și completările ulterioare, și duc la îndeplinire ordinele și dispozițiile procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție”, și de dispozițiile art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 43/2002, potrivit cărora: „Direcția Națională Anticorupție (...) își exercită atribuțiile pe întregul teritoriu al României prin procurori specializați în combaterea corupției”, întrucât, dacă s-ar considera că structurile teritoriale ale DNA au o competență generală în efectuarea actelor de urmărire penală, ar însemna că niciodată aceste fapte nu ar intra în competența DNA – Structura Centrală, ceea ce ar lipsi de efecte dispozițiile art. 38 alin. (1) din Ordinul nr. 2184/C/2006, al cărui conținut a fost mai sus citat.

Prin urmare, curtea a constatat că în cauză au fost încălcate dispozițiile legale referitoare la competența după materie a organului de urmărire penală, încălcare care, potrivit dispozițiilor art. 332 alin. (2) C. pr. pen., raportat la art. 197 alin. (2) C. pr. pen., duce la nulitatea tuturor actelor de urmărire penală efectuate în cauză și, implicit, și a actului de sesizare a instanței.

¹⁰ În dosarul nr. 9657/3/2020/a1, aflat pe rolul Trib. București, prin încheierea din 2 decembrie 2020, judecătorul, în baza art. 47 alin. (3) Cod pr. pen., a admis excepția de necompetență teritorială a Trib. București, Secția I Penală. În baza art. 346 alin. (6) Cod pr. pen. raportat la art. 50 Cod pr. pen., și-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Trib. Maramureș, Județul Maramureș.

„La sfârșitul lunii aprilie 2020, Sorina Pinte a fost trimisă în judecată de procurorii DNA pentru luare de mită în formă continuată.

Conform rechizitoriului întocmit de DNA, Structura centrală, în perioada noiembrie 2019-28 februarie 2020, Pinte, în calitatea de manager al Spitalului Județean de Urgență Baia Mare, ar fi pretins și primit, printr-un intermediar, de la reprezentanții unei societăți comerciale, în două tranșe, sumele de 10.000 euro (la 20 decembrie 2019) și 120.000 lei (la 28 februarie 2020), care nu i s-ar fi convenit, reprezentând 7% din valoarea unui contract de achiziție publică ce avea ca obiect „proiectarea și execuția lucrărilor de amenajare bloc operator-sala de chirurgie cardiovasculară și toracică și spații adiacente din Spitalul Județean de Urgență «Dr. Constantin Opreș» Baia Mare, încheiat în anul 2019 de unitatea spitalicească cu societatea comercială.

În al cincilea rând, competența personală a DNA este precedată de săvârșirea unor infracțiuni din categoriile mai sus citate, spre deosebire de competența personală a parchetelor ordinare, care este atrasă în cauze diverse, pentru infracțiuni pentru care competența de judecată în primă instanță aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel, respectiv în cazul tuturor celorlalte infracțiuni săvârșite de militari.

f. Competența specială a DNA este distinctă și specifică și în raport de competența Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Chiar dacă, din punctul de vedere al **competenței teritoriale**, competența celor două organe de urmărire penală este nelimitată, deci pe întreg teritoriul țării, **competența materială este diferită și distinctă** în cazul Secției de urmărire penală și criminalistică; aceasta, prin procurorii săi, poate efectua urmărirea penală în orice cauză penală, comisă oriunde pe teritoriul țării, mai puțin în cauzele de corupție, astfel cum sunt definite în art. 13 din O.U.G. nr. 43/2002.

g. Competența specială a DNA este distinctă și specifică și în raport cu competența procurorilor anume desemnați pentru investigarea infracțiunilor comise în justiție, conform Legii nr. 49 din 2022 privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală¹¹

Prin încheierea nr. 187/CP din 23.12.2020, Tribunalul Maramureș, în temeiul art. 346 alin. (6) Cod procedură penală raportat la art. 47 alin. 3 Cod procedură penală, cu referire la art. 41 alin. (1) lit. a) și alin. (2) Cod procedură penală, a admis excepția de necompetență teritorială invocată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție și, în consecință, a declinat competența de soluționare a cauzei nr. 9657/3/2020 (cu toate dosarele asociate) privind pe inculpata PINTEA SORINA (...) trimisă în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) Cod penal (2 acte materiale), prin rechizitoriul din data de 19.04.2020 dat în dosarul nr. 105/P/2020 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție, în favoarea Tribunalului București. În temeiul art. 51 alin. (1) Cod procedură penală, a constatat existența conflictului negativ de competență între Tribunalul București și Tribunalul Maramureș. În temeiul art. 51 alin. (2) Cod procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării conflictului negativ de competență.

În 3.02.2021, ÎCCJ a stabilit în mod definitiv competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Maramureș”.

¹¹ Prin Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, a fost înființată Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, ce avea *competența* exclusivă de a efectua urmărirea penală pentru infracțiunile săvârșite de judecători și procurori, inclusiv judecătorii și procurorii militari, și cei care au calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, deși competența teritorială este aceeași în ambele cazuri, competența materială este diferită în cazul procurorilor anume desemnați, aceștia fiind abilitați să efectueze urmărirea penală în toate cauzele având ca obiect infracțiuni comise de magistrați, deci și de corupție, astfel cum sunt reglementate în Legea nr. 78/2000.

h. Competența specială a DNA este distinctă și în raport cu Direcția de Investigare a Infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism

În cazul celor două direcții din cadrul PÎCCJ, competența este specială, fiind reglementată prin legi speciale.

Competența materială a celor două Direcții diferă substanțial, fiind reglementate de legi speciale diferite.

În cazul DIICOT, competența este reglementată de dispozițiile O.U.G. nr. 78/2016 privind organizarea și funcționarea Direcției de investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, infracțiunile date în competența acestei direcții fiind diverse din punctul de vedere al obiectului juridic special¹², având însă ca numitor comun grupul infracțional organizat.

Prin Legea nr. 49/2022 privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în M. Of. nr. 244 din 11 martie 2022, cauzele aflate în curs de soluționare la nivelul Secției s-au transmis pe cale administrativă, în termen de 60 de zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a legii, prin grija Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetelor competente potrivit art. 3.

Potrivit art. 3 din prezenta lege, parchetele competente să investigheze infracțiunile săvârșite de judecătorii și procurorii, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătorii de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de judecătorii Curții Constituționale a României sunt de competența Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii, tribunale, tribunale militare și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe sunt de competența parchetului de pe lângă curtea de apel.

¹² Art. 11 – (1) *Sunt de competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, indiferent de calitatea persoanei:*

1. *următoarele infracțiuni dacă săvârșirea lor a intrat în scopul unui grup infracțional organizat în sensul prevăzut la art. 367 alin. (6) din Codul penal:*

a) *infracțiunile prevăzute la art. 188, art. 189, art. 205, art. 207, art. 209, art. 213, art. 217 cu referire la art. 209 și la art. 213 alin. (2), art. 247 alin. (2), art. 249-251, art. 252 cu referire la art. 249-251, art. 263, art. 264, art. 310, art. 311, art. 313, dacă valorile falsificate sunt dintre cele prevăzute la art. 310 și art. 311, art. 314-316, dacă valorile străine falsificate sunt dintre cele prevăzute la art. 310 și art. 311, art. 325, art. 342, art. 345, art. 346, art. 346¹, art. 347, art. 351, art. 359, art. 360, art. 366 cu referire la art. 360 din Codul penal; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare; infracțiunea prevăzută la art. 154 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și infracțiunea prevăzută la art. 5 din Legea nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale, cu modificările și completările ulterioare;*

În cazul în care sunt comise atât infracțiuni de corupție, cât și infracțiuni de competența DIICOT și este identificat un caz de conexitate sau indivizibilitate, competența de investigare aparține organului specializat de urmărire penală mai întâi sesizat¹³.

b) infracțiunile prevăzute la art. 295, art. 308 cu referire la art. 295 din Codul penal și art. 307, dacă au produs consecințe deosebit de grave, în înțelesul art. 183 din Codul penal;

c) infracțiunile prevăzute la art. 228, art. 229, art. 232 cu referire la art. 228 și art. 229, art. 233-236, art. 237 cu referire la art. 233-235, art. 241, art. 244-246, art. 248 cu referire la art. 241 și art. 244-246, art. 249-251, art. 252 cu referire la art. 249-251, dacă acestea au produs consecințe deosebit de grave, precum și dacă în cauză, indiferent de numărul acestor infracțiuni săvârșite în concurs, prin însumarea prejudiciilor produse, au rezultat consecințe deosebit de grave, în înțelesul art. 183 din Codul penal;

2. următoarele infracțiuni prevăzute în Codul penal: art. 210, art. 211, art. 217 cu referire la art. 210 și art. 211, art. 303, art. 309 cu referire la art. 303, art. 328 cu referire la art. 325, art. 361-365, art. 366 cu referire la art. 361-365, art. 374 și art. 394-412, precum și infracțiunile prevăzute de Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, republicată, cu completările ulterioare; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările și completările ulterioare; infracțiunile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2006^{*)} privind regimul juridic al precursorilor de droguri, aprobată cu modificări prin Legea nr. 186/2007, cu modificările ulterioare; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 24/2017 privind emitenții de instrumente financiare și operațiuni de piață.

*) O.U.G. nr. 121/2006 a fost înlocuită, de la data de 28 iunie 2018, de Legea nr. 142/2018 privind precursorii de droguri.

3. infracțiunea de spălare a banilor prevăzută de Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare, dacă banii, bunurile și valorile care au făcut obiectul spălării banilor provin din săvârșirea infracțiunilor date în competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

4. infracțiunea prevăzută la art. 367 din Codul penal, dacă în scopul grupului infracțional organizat intră vreuna dintre infracțiunile prevăzute la pct. 1 și 2;

5. infracțiunile care au legătură, potrivit art. 43 din Codul de procedură penală, cu cele prevăzute la pct. 1-4.

(2) Pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1) săvârșite de minori sau asupra minorilor, urmărirea penală se efectuează de procurori din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, anume desemnați de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

¹³ ÎCCJ, s. pen., dosar nr. 588/99/2008, dec. nr. 1146 din 2 aprilie 2013, publicată în arhiva instanței. În ipoteza în care competența efectuării urmăririi penale pentru una dintre infracțiunile aflate în curs de cercetare ar aparține DNA (cum este și infracțiunea de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave supusă judecății și în prezenta cauză) după criteriul valoric prevăzut de dispozițiile art. 13 alin. (12) din O.U.G. nr. 43/2002, iar concursul de infracțiuni are în componență și infracțiunea de inițiere de grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003, ce cade în competența DIICOT, conform art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004, criteriul în funcție de care se stabilește competența organului de urmărire penală este întâiul organ de urmărire penală sesizat,

Competența Direcției Naționale Anticorupție este specială, fiind configurată în funcție de natura și gravitatea faptelor date în sfera sa de investigație pe de o parte, respectiv de calitatea persoanelor care le-au comis, pe de altă parte.

Competența Direcției astfel cum a fost analizată este o formă **autonomă**, distinctă de competența tradițională, ce stabilește **efectuarea obligatorie a urmăririi penale de către procurorul specializat**. Spre deosebire de **competența tradițională**, unde atribuția principală este cea de a asigura **supravegherea actelor de cercetare penală**, activitatea de conducere și control a organelor de poliție judiciară, a organelor de cercetare penală speciale, în cazul **competenței speciale**, deci, în cazul direcției specializate, atribuția principală este **efectuarea urmăririi penale în mod obligatoriu, în toate cauzele stabilite în competență**.

Competența DNA **nu** se confundă cu forma de competență **excepțională**, determinată de împrejurări excepționale, ce presupune luarea unor cauze din competența obișnuită a organului judiciar și trecere lor, pe perioada stării excepționale, în competența unui alt organ judiciar, spre exemplu, pe perioada stării de asediu sau de război.

Competența DNA **nu** înfrânge principiul legalității, este reglementată prin **lege specială**, procurorul specializat fiind organul judiciar principal în investigarea cauzelor de corupție.

Astfel, este asigurată stricta legalitate a procedurilor penale, urmărirea penală în cauzele de corupție fiind **efectuată doar de organele judiciare prevăzute prin legea specială, și anume procurorul**.

astfel cum prevăd dispozițiile art. 45 alin. (4)¹ C. pr. pen., introdus prin Legea nr. 202/2010, care statuează că: „În caz de indivizibilitate sau conexitate între infracțiuni pentru care competența aparține Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, competența de a efectua urmărirea penală în cauza reunită aparține organului de urmărire penală specializat mai întâi sesizat”.

În speță, inculpații au fost trimiși în judecată și cercetați și pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, art. 215 alin. (1), (2), (3), (5) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., reținându-se în sarcina lor că s-au constituit într-un grup infracțional organizat, cu scopul săvârșirii infracțiunilor de înșelăciune în formă agravată, fals în înscrisuri sub semnătură privată, uz de fals și evaziune fiscală, astfel că motivul de nulitate absolută invocat și circumscris dispozițiilor art. 197 alin. (2) C. pr. pen. cu privire la legalitatea sesizării instanței și invocat de către apărătorii inculpaților M.A. și A.R.R. nu-și găsește aplicabilitatea, raportat atât la infracțiunile pentru care au fost cercetați, cât și la sesizare inițială care s-a dispus în raport cu infracțiunea reglementată de Legea nr. 39/2003.

În raport cu argumentele de drept prezentate, Înalta Curte apreciază în consens cu ambele instanțe că susținerea vizând nelegalitatea sesizării instanței a inculpaților este nefondată; este indubitabil că infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003 este de competența DIICOT [art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004], că această infracțiune este conexă celorlalte infracțiuni cercetate și că DIICOT este primul organ de urmărire penală competent sesizat.